

Taula salvatge

Fernando Gómez de la Cuesta

Al taller hi ha un gran tauler de fusta gairebé sense polir, sense estelles, sense tractar, que permet que la resina supuri pels nusos de les seves vetes i que la seva aroma de bosc mediterrani inundi tota l'estància, una olor de saba brillant, de terra, de mar. Per les cames que ho aguanten, des del terra, una reguera de formigues puja per recollir algunes molles de pa, una mica de formatge, l'almívar de una figa i unes llavors de tomàtiga encara humides. Les mans de Guiem Aulí es claven sobre aquesta taula, fent que quasi tot el pes del seu cos descansi damunt d'elles, mentre que el seu cap, la seva ment, la seva mirada, s'acosta a la peculiar estructura que té davant, situada al bell mig d'aquesta superfície sobre la qual es recolza. Però comencem pel principi, comencem per aquell home que, des de fa molts anys, recull les branques que va deixant la mar damunt la platja, que les va unint amb cordes per construir un refugi bàsic en què guarir-se, allà on donar aixopluc a aquelles persones a les que estima, procurant protecció, ombra i descans als seus éssers estimats. Aquestes estructures han acompanyat a Guiem Aulí durant tota la seva vida, són una forma de fer que té molt a veure amb allò que ell és, amb els seus interessos, amb les seves preocupacions, amb el seu art, amb aquesta recerca laboriosa del que és fonamental, del que és essencial, d'allò que ens defineix.

Aulí és un artista recol·lector que camina indefinidament com a exercici de resistència, com a forma d'acció, com a manera de pensament, que va començar rodant al voltant de l'illa, recorrent el seu perímetre, cercant les restes d'algun naufragi, d'allò que el temporal porta a la vorera de la mar. Després va decidir sortir i emprendre altres viatges seguint les rutes dels clàssics, els camins marcats pels herois, pels exploradors romàntics, per tots aquells que, llegint a Kavafis, van optar per fer del trajecte el seu objectiu, transitant per viure, cercant noves troballes amb la calma pròpia d'altres èpoques, amb una actitud que fuig de l'escarafall contemporani i dels seus excessos, de tot aquest catàleg de gestos innecessaris que no aporten més que confusió i desassossec. Les escultures de Aulí, en realitat totes les seves peces, són tan extraordinàries com precàries, unes arquitectures artesanals, essencials, manufacturades a força d'infinitat de petites fustes trobades, de cordill, d'inspiració, de transpiració, d'idea, una idea que respon als conceptes més sofisticats possibles, aquells que resideixen a la senzillesa i a la bellesa.

L'artista és conscient de la importància d'allò viscut per sobre de la destinació final, de fet, la seva recerca, sempre el porta de tornada al mateix lloc, a la llar, a aquest espai personal on ens trobem amb nosaltres mateixos, allà on tot és més proper, més simple, més estimat. Aulí veu en el naufragi una oportunitat de començar de nou, de desmarcar-se de la voràgine, de deixar de banda el ritme frenètic i posar sobre la taula allò que de veritat val la pena. Una taula que ell valora com a suport rudimentari, com a eina bàsica, però també com a dispositiu intel·lectual, meravellós i extraordinari, com aquell espai on es menja, es viu, s'estima, es negocia, es projecta i es treballa. Una taula de celebració i de sacrifici que apel·la a la cultura talaiòtica, als nostres orígens, a allò que deriva fins arribar a on som, al que som, a allò que ens salva i al que ens mata, la nostra tabula rasa, la nostra taula de salvació, un espai per a la mort, per a la vida i per l'emoció, una taula salvatge feta amb ferides i amb passió.

